

นิมิตต์พระราชา กับดาบรัก

含玉
หานยิว

— สำนวนใจ อภินิหาร —

สมรสพระราชทานบันดาลรัก [สามพี่น้องตระกูลหาน]

แต่งโดย หานยวี๋ 含玉

ปก ปกนิยายไทยจีน E-Book

ภาพประกอบ ปกนิยายไทยจีน E-Book

จัดหน้า หานยวี๋ 含玉

พิสูจน์อักษร หานยวี๋ 含玉

@สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พุทธศักราช 2558

ห้ามดัดแปลงบทความ คัดลอก หรือนำไปใช้บางส่วน และนำไปเผยแพร่ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น
โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนักเขียน หากฝ่าฝืนมีโทษบัญญัติไว้สูงสุดตามกฎหมาย พระราช
บัญญัติ 2537 รวมถึงห้ามนำไปเปิดเช่าทุกกรณี

含玉
หานยวี๋

สามพี่น้องตระกูลหาน

หักท่ายกันสักนิด ^^

ต้าเจียห่าวเจ้าคะนักอ่านที่น่ารักทุกคน! เราคือหานยวี
ผู้ที่เขียนเรื่องนี้เอง อยากจะเกริ่นก่อนนิดนึงว่าเรื่องนี้
จะเป็นแนวจีนประยุกต์ค่อนข้างไปทางน่ารักๆ

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สองในชุด 'สามพี่น้องตระกูลหาน' และเรื่องนี้เราได้ตัวป่วนอย่าง 'ต้า
เทียนฮงเต้' หรือวัชรวิรที่ข้ามภพมาบริหารบ้านเมืองจากย้อนเวลา กลับชาติมาเกิดเป็นฮงเต้
อีกครั้ง! มาแจกความฮา และเป็นคนเริ่มต้นความสัมพันธ์ให้พระนางเลยแหละ ด้วยการจับ 'หา
นหมิงเทียน' พนักงานที่ตัวเองหมั่นได้ หรือคุณชายใหญ่ตระกูลหาน ผู้เย็นชาตายด้านให้
แต่งงานกับ 'จี๋ลูฟาง' ที่แท้จริงแล้วคือ 'ชนมผิง' สาว (เกือบ) ใหญ่ผู้ผิดหวังจากความรักมานับ
ไม่ถ้วนที่ข้ามเวลามาจากกาลปัจจุบันเช่นกัน แล้วดันไปทำตัวกวนโอ๊ยต้าเทียนฮงเต้

เรื่องราวความรักของทั้งคู่จะอลวนและพัฒนาขึ้นลงอย่างไร ใครสนใจซื้ออ่านเลยคะ!

มีตอนพิเศษให้ด้วยนะ 2 ตอน นอกจากนี้ยังมี 'หานอิงมี' น้องเล็กของบ้านและ 'เซี่ยเพย
หง' น้องเขยแสนดี (?) รวมถึงลูกของทั้งคู่เข้ามาเสริมทัพอีกแรง ใครคิดถึงจ๊อเอ๋อรักับเจี๋ยเอ๋อรั ก็
พบกันได้ใหม่ในเล่มนี้นะคะ

และเรื่องนี้ก็ถือเป็นเรื่องส่งท้ายปีเลยแหละ และเรื่องที่อยู่ในชีวิตที่เขียนจบค่ะ!

ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องขอบคุณการสนับสนุนจากทุกคนตามเว็บต่างๆ ที่ได้เอานิยายไปลงไว้
ด้วยนะคะ สุดท้ายนี้ขอฝากยัยชนมผิงหรือจี๋ลูฟางคนงามกับหานหมิงเทียนไว้ในอ้อมกอดของ
ทุกคนด้วยน้ำ

ด้วยรัก

หานยวี

บทนำ: จีลูฟาง

“อาการของนางเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ...ท่านหมอ?”

ชายชราที่ถูกเรียกว่าท่านหมอมองไปที่ดวงตาเรียวสีนิลของสตรีวัยกลางคนที่แต่งกายด้วยอาภรณ์ดีมีราคาตรงหน้าที่ฉายแววคาดหวังอย่างเปี่ยมล้นออกมา พลังซึ่งใจอยู่คู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจเอ่ยว่า

“ข้าเสียใจที่จะต้องบอกว่าเหมือนเดิม...แขนขาของนางแทบไม่มีแรงเลย...คงทำได้เพียงประคับประคองไปเรื่อยๆ แต่ไม่ว่าอย่างไร ข้าก็มั่นใจว่าบุตรสาวของเจ้าจะมีอายุยืนยาวแม้ต้องอยู่ในสภาพนี้ก็ตาม เว้นเสียแต่...”

ท่านหมอนิ่งไปสักพัก แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“จะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น”

“เข้าใจแล้วเจ้าคะ...ขอบคุณท่านหมอมามากนะเจ้าคะ” ผู้เป็นแม่เอ่ยเสียงเรียบ แต่แววตาแสดงออกถึงความผิดหวังชัดเจน

“เดี๋ยวข้าต้องขอตัวก่อน...ไว้เดือนหน้าข้าจะมาตรวจดูอาการของนางอีกครั้ง...”

“เจ้าคะ...”

หลังจากท่านหมอไปแล้ว จีฮูหยินก็เดินเข้าไปในห้องนอนของบุตรสาว พลังปรายตามองไปยังใบหน้าซีดเซียวที่ตอนนั้นนอนหลับตาพริ้มอยู่บนเตียง แล้วเรียกชื่ออีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ

“ลูฟางลูกแม่...”

“เจ้าคะ...” น้ำเสียงที่แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินถูกเปล่งออกมาจากลำคอของอีกฝ่าย ก่อนที่เจ้าของร่างจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา

“เป็นอย่างไรบ้างลูก?”

“สบายดีเจ้าคะ” จีลูฟางตอบพร้อมกับยิ้มให้ผู้เป็นมารดา

“ดีแล้วล่ะ...แม่เชื่อว่าสักวันลูกจะต้องหาย ไม่ต้องคิดมากนะ” จีฮูหยินพูดพลางเข้ามาบีบมือให้กำลังใจบุตรสาว ก่อนจะจุมพิตไปที่หน้าผากของจีลูฟางเบาๆ แล้วเดินออกจากห้องไปพร้อมกับพิมพ์คำ่ว่าสักวันข้าๆ คล้ายกำลังปลอบใจตนเอง

ขออภัยเจ้าค่ะ...ข้าขออีกเพียงปีเดียวเท่านั้น...

แล้วข้าก็จะกลับมาเป็นปกติ!

ลับร่างผู้เป็นแม่ จี๋ลูฟางก็โบกมือให้เว่ยถึงบ่าวสาวคนสนิทปิดประตูลงกลอน จากนั้นตัวเองก็ถูกจากเตียงลงมายืดเส้นยืดสาย หลังจากที่ต้องทำตัวนอนนิ่งๆ อยู่บนเตียงมาเป็นเวลานาน

ใช่แล้ว...ในความเป็นจริงนางไม่ได้ป่วยแต่อย่างใด ข้ายังมีสุขภาพแข็งแรงดีอีกด้วย

แต่กลับวางแผนให้ทั้งทุกคนเข้าใจผิดว่าตัวเองป่วยโดยไม่ทราบสาเหตุ ทำอะไรนิดอะไรหน่อยก็หมดแรง ต้องนอนติดเตียงแทบจะตลอดเวลา มือเท้าก็ไม่มีแรงราวกับคนเป็นนอญต่างหาก

อ้อ! แล้วถ้าถามว่าไม่กลัวเขาเอาหมอมามาตรวจหรือ!? กลัวสิ ก็เลยขู่บรรดาหมอด້วยการเอาปืนมาจ่อที่คอของตัวเองแล้วทำท่าจะแทงหากพวกเขาบอกบิดามารดาของนางว่านางสบายดี บางทีเพื่อความสมจริง เห็นว่ามีพวกสมุนไพร่ที่กินแล้วช่วยบันดาลอาการนั้นนี้ด้วย ก็เอามากิน

แม้จะรู้สึกผิดที่ทำให้จิ๋นหู่เสวี่ยหรือจิ๋นฮยินกับจีซ่งเหยียน เสนาบดีกรมการคลังที่เพิ่งได้รับตำแหน่งเมื่อปีกลาย ผู้เป็นบิดามารดาที่แท้จริงของร่างนี้ต้องทุกข์ใจ แต่ต้องขออภัยจริงๆ เพราะนางไม่มีทางเลือก

และที่ต้องทำก็เพราะว่า...

นางไม่ยอมให้มีชีวิตรัตนตเหมือนที่จี๋ลูฟางตัวจริงถูกลิขิตไว้ในนิยายยังไงล่ะ!!

ใช่แล้ว...

ความลับที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ก็คือ...

ตั้งแต่ตรุณีน้อยจี๋ลูฟางอายุได้สิบหนว...นางก็ไม่ใช้จี๋ลูฟางอีกต่อไป!!!

แต่เป็น 'ชนมผิง' หญิงสาวยุคปัจจุบันวัยใส ฉวมฉิมฉี...เห็นอย่างนี้ยังไม่เคยมีสามีนะจะถึงจะมีแฟนมาเป็นร้อยก็เหอะ

เฮ้อ~~ ยิ่งพูดยิ่งสะเทือนใจ ก็เป็นแค่ฟรีแลนซ์สาวหน้าตาบ้านๆ ที่ถูกผู้ชายหลอกคบเพื่อเอาเงินข้าแล้วข้าเล่า จนกลายเป็นคนเกลียดผู้ชายไปโดยปริยาย

ซึ่งก่อนหน้านั้นได้ไปคอมเมนต์ในนิยายเรื่องเล่ารักร้าย ไม่ให้ใจใครเลยดีกว่าว่า

'ไรต์ชา ไรต์รออ่านอยู่นะ มาต่อเถอะ //จุดอุปลักษณ์' ก่อนจะเข้านอนตามปกติแล้วตื่นขึ้นมาในร่างของจิลูฟางวัย 10 หนาวที่เพิ่งฟื้นจากการกินขนมฝิงติดคอตาย!!!!

นี่ควรจะเรียกว่าเรื่องดีหรือร้ายวะ? เปลี่ยนจากอ่านนิยายรักโรแมนติกที่พระนางสวีทกันจนหวานเลี่ยน (แต่ขนมฝิงก็ยิ่งฟินทุกเรื่องเพราะชีวิตจริงฉันไม่เคยมี!) มาอ่านนิยายจีนโบราณเรื่องแรก ที่เพิ่งเห็นว่าคนเขียนดองมาชาติหนึ่งหลังจากเขียนไปได้สามสิบกว่าตอน แต่ทำใจได้ติดไปแล้วอะ ไปๆ มาๆ ทะลุมิติมาเป็นนางเอกของเรื่องซะงั้น...

เป็นโมเมนต์ที่ขนมฝิงในตอนนั้นงมากกกกก (เฮ้! ใครก็ได้ไปเอาวามมา)

เพราะในนิยายไม่เห็นมีฉากนี้เลยและหนูน้อยลูฟางคนนี้ก็คือนางเอกแสนดีที่ต้องกลายมาเป็นสตรีร้ายกาจ เจ้าคิดเจ้าแค้น เพราะอดีตสามีที่แสนใจง่าย จนในที่สุดก็ลุกขึ้นมาใช้เสน่ห์ที่มีอยู่และมารยาทหญิงไปช่วยวอนคนนั้นที่คนนี่ที่เพื่อเยี่ยมมือช่วยแก้แค้น

ซึ่งเท่าที่จำได้คือวังวันทนี่จะเริ่มตอนนางอายุสิบห้าและสิ้นสุดตอนอายุยี่สิบ ซึ่งคุณชายหน้าเหม็นชื่อเซี่ยชินกงนี่ จะได้ทำการหมั้นหมายกับจิลูฟางตอนอายุ 13 ก็คือหลังพิธีปักปันเสร็จหมั้นเลย แม่จ๋า ไฟแลบจัด พีคสุดคือสองปีต่อมาแต่งงานละย้ายไปอยู่จวนสกุลเซี่ย

พอแต่งงานมาได้ไม่ถึงสองปี เซี่ยชินกงก็เริ่มออกฉายเจ้าชู้ พุดจาไม่ถนอมน้ำใจเมีย แต่งอนุเข้ามาเพียบ เพราะอ้างว่าลีลาบนเตียงของจิลูฟางไม่เร้าใจ และสารพัดเหตุผลที่บางอันก็ฟังไม่ขึ้น

(เข้าใจไหม!? ถ้าคนมันจะแถ คิดอะไรได้ก็พุดออกมาหมด)

นอกจากนี้ยังปล่อยให้อนุของตนมาโขกสับนางเอกอีก!

คะ...เซี่ยสมชื่อ!

ขณะเดียวกันตระกูลจี้ก็เกิดไฟไหม้ จีซ่งเขียนกับจิหูเสวียถูกไฟคลอกตายหมด ทำให้นางเอกของเราไม่มีที่พึ่ง พ่อแม่ของสามีแน่นอนต้องเข้าข้างลูกตัวเอง จนหาทางแก้แค้นด้วยวิธีอย่างว่า ซึ่งก็ได้ผลดีเกินคาด

ฉากร้ายคือสุดจัดปลัดบอก ชนิดที่ว่าอุปลักษณ์ของแม่มาประทับร่าง

ส่วนฉากร้องไห้คือน้ำตาไม่หยุด เพราะสงสารความแร้นทวดของน้องลูฟาง

ตอนอ่านไปก็แอบเชียร์ไปว่าร้ายกว่านี้! ตบมัน! ซ่ามัน! โบายไม่ต้องยั้ง! สะใจไว้ย!

แต่ตอนนี้สะใจไม่ออกแล้วค่ะ...เพราะเธอกลายเป็นจีลูฟางแล้ว!!

นั่นหมายความว่าหากไม่ทำอะไรสักอย่าง คนที่จะต้องรับความรับผิดชอบก็คือตัวเธอเอง!!

ฮือ...แค่คิดก็อยากจะกินขนมฝิงให้ติดคอตายอีกรอบเผื่อจะได้กลับไปภพเดิม

แต่กลัวจะได้หายไปตลอดกาลแทนนี่สิ!

ส่วนหลังจากนั้นชีวิตจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้เพราะนักเขียนหยุดอัฟไปนานแล้ว...

ขนมฝิงจึงคิดแผนการนี้ขึ้นมาเพื่อจะได้อยู่เป็นโสดไปจนตาย ด้วยมิตินี้จะฝากความหวังไว้กับบุรุษคนไหนทั้งนั้น บ้านรวย เพราะงั้นอยู่ได้ด้วยตัวเอง แต่เพราะธรรมเนียมโบราณของที่นี่อยู่ๆ จะเดินไปบอกท่านแม่ว่าไม่อยากมีสามีก็กระไรอยู่ จึงแก้งปวยดีกว่า...

และตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมาทำได้ดีมากทั้งการแสดง จนตอนนี้อายุ 19 หนาวแล้ว!! อีกเพียงปีเดียวเท่านั้น เนื้อเรื่องที่นักเขียนแต่งทิ้งไว้ก็จะจบลง

จีลูฟางวัย 20 หนาวก็ได้จะมีชีวิตเป็นของตัวเองเสียที!!

ไหนๆ เรื่องนี้คุณนักเขียนก็เทไปแล้ว...ชีวิตต่อจากนี้ฉันขอลิขิตเองละกัน!!

จะว่าไป...นางจะไม่สังเกตหน่อยเลยหรือว่ารอบตัวนั้นได้มีการเปลี่ยนแปลงต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย ซึ่งส่วนมากเป็นเรื่องประหลาดทั้งสิ้น แถมครอบครัวสกุลจี้ก็ไม่ถูกไฟไหม้จวนแล้วด้วย...

เพราะนางเปลี่ยนแปลงชะตา สะบั้นวาสนากับคุณชายเขียนนั้นอย่างไรเล่า เหตุการณ์ทุกอย่างเลยเปลี่ยนตามไปด้วย!

.
. .
. . .
. . . .

อืม...ก็ถูกเพียงครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งไม่ได้เกิดจากใครที่ไหนเลย แต่เป็นคนที่ในอีกไม่นานจะมาเปลี่ยนแปลงอนาคตข้างหน้าของชนมผิงนั่นเอง...

และบุรุษผู้นั้นก็คือตัวละครใหม่ที่ชื่อว่าต้าเทียนฮ่งเต้ ซึ่งเกิดจากฝีมือของนักเขียนคนเดิม...เพิ่มเติมได้หนีไปเปิดเรื่องใหม่ในภพเก่า!!!

พนักงานที่เงินเดือนเยอะที่สุดในวังหลวง!

“หานหมิงเทียน...” บุรุษในฉลองพระองค์ลายมังกรสีทองเอ่ยเรียกชื่อเจ้าของใบหน้าเรียวยาว นัยน์ตาคมสินิล ผิวขาวดั่งหิมะ รับกับรูปร่างสูงโปร่งในอาภรณ์สีกรมท่าและผมสีดำขลับได้ห่มวกขุนนางชั้นสี่ ซึ่งตนเองเป็นคนเรียกมาพบ

“พะยะคะ ฝ่าบาท” หานหมิงเทียนรับคำ

“เนื่องจากที่ผ่านมาเจ้าได้ทำผลงานให้กรมอาญาไว้มากมาย ซึ่งปีนี้ได้ทำปึงก็เกษียณพอดี เงินจึงใคร่จะให้เจ้ารับตำแหน่งได้ทำกรมคนต่อไปนะ...”

ถ้าเป็นผู้อื่นได้ยินรับสั่งเช่นนี้คงดีใจจนเนื้อเต้น ทว่าหานหมิงเทียนกลับเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉยว่า

“ทูลฝ่าบาท...กระหม่อมขอปฏิเสธพะยะคะ”

“เพราะเหตุใด?” ต้าเทียนฮ่องเต้ถามพลางหรือตามองบุรุษตรงหน้าด้วยความสงสัย

“กระหม่อมมิคู่ควรพะยะคะ”

“เช่นนั้นผู้ใดเล่าที่คู่ควร?”

“กระหม่อมขอเสนอท่านฉาเสี่ยวหวาพะยะคะ นอกจากท่านฉาจะมีความรู้มากแล้ว ยังอาวุโสที่สุดด้วย”

“งั้นหรือ!” แล้วต้าเทียนฮ่องเต้ก็วิ่งไปสีกพักก่อนเอ่ยว่า

“เรื่องอาวุโสเงินไม่เถียง แต่ความรู้ในสมองเงินว่าเจ้ามีมากกว่าเขาแน่ หานหมิงเทียน... เจ้าจะให้เงินยกหน้าที่สำคัญให้คนที่มิดีแค่ความอาวุโสหรือ!?”

“กระหม่อมมิบังอาจพะยะคะ แต่กระหม่อมนั้นโง่จริงๆ ยังต้องเรียนรู้อีกมาก...”

“ทำเป็นมาพูดงั้นพูดจี้ ไม่อยากเป็นก็บอกมาตามตรงเถิด” ต้าเทียนฮ่องเต้กล่าวอย่างเอือมระอา

“พะยะคะ กระหม่อมไม่อยากเป็นได้เท่า” หานหมิงเทียนตอบ

เขาเพิ่งจะอายุ 29 เองนะ ขึ้นได้นั่งเก้าอี้หัวหน้ากรมอาญา (เดิมคือกรมยุติธรรมแต่ต้าเทียนฮองได้ทำการปฏิรูปแล้วทำให้กรมยุติธรรมกลายเป็นส่วนหนึ่งของกรมอาญา) ละก็...ต้องโดนเขม่น แกรมชีวิตที่แสนสงบก็จะต้องโดนทำลายด้วยเรื่องยิบย่อยที่มีเข้ามาไม่เว้นแต่ละวัน เป็นแน่แท้

ทุกวันนี้แค่นั่งร่างกฎหมายเล่นๆ นับนิ้วคำนวณเงินที่มี อ่านหนังสือในห้องไปวันๆ ก็ดีอยู่แล้ว

“ตามใจเจ้าละกัน...เช่นนั้นเจ้าต้องการอะไรล่ะ?” ต้าเทียนฮองได้จึงตัดสินใจถามออกไปตามตรง

ไหนๆ หานหมิงเทียนก็ได้ทำคุณูปการให้บ้านเมืองมากมาย โดยเฉพาะสิ่งที่ต้าเทียนฮองฮองได้ถูกใจที่สุด คือการเพิ่มเติมกฎหมายเรื่องสิทธิสตรี สมควรที่จะได้รับการปูนบำเหน็จเป็นอย่างยิ่ง

“เอ่อ...”

“บอกมาเถิด”

“สิ่งที่ระห่อมต้องการนั้น...”

“สตรีสักคน!?” เมื่อเห็นหมิงเทียนมีท่าที่อ้ำๆ อึ้งๆ ไอรสสวรรค์จึงลองทายดู เพราะคิดว่าอาจจะเป็นอาการของหนุ่มโสดวัยยี่สิบเก้าที่เกิดมาเพิ่งเคยชอบใครแล้วไม่กล้าแสดงออกตรงๆ ก็เป็นได้

เพราะตั้งแต่เห็นกันมาก็ไม่เคยเห็นหมิงเทียนนึกชอบพอผู้ใดมาก่อน และหากเป็นเช่นนั้นจริง เขายินดีที่จะสนับสนุนอีกฝ่ายเต็มที่

ทว่าสิ่งที่คิดก็มลายหายไปทันที เมื่อหานหมิงเทียนกล่าวว่า

“มิใช่พะยะค่ะ หากพระองค์จะทรงพระกรุณาจริงๆ ระห่อมขอเพียงแค่ขึ้นเบี้ยหวัดรายเดือนให้ระห่อมก็พอพะยะค่ะ”

“หา...ว่าอย่างไรนะ!? พุดใหม่ซี”

“ขอเพียงแค่ขึ้นเบี้ยหวัด...เอ้ย! เงื่อนดินระห่อมสูงกว่าคนอื่นๆ ยกเว้นผู้ที่ดำรงตำแหน่งได้เท่าก็พอพะยะค่ะ ระห่อมไม่อยากโดนเขม่น...”

ห่านหมิงเทียนทวนคำพูดของตัวเอง เกือบลืมนี่คำว่ายี่หวัดถูกแทนที่ ด้วยคำว่าเงินเดือนแล้ว

“...เงินเดือน” ต้าเทียนฮ่งเต้แก้ให้

“พะยะคะ เงินเดือน ขอภัยพอดีกระหม่อมจำผิด”

“อ้อ...และชาตินี้ทั้งชาติกระหม่อมขอไม่เลื่อนตำแหน่งเด็ดขาดพะยะคะ”

“.....” ต้าเทียนฮ่งเต้ถึงกับอึ้งกิมกึกับคำตอบของหมิงเทียนเลยทีเดียว

“ก่อนที่เงินจะให้ตามคำขอของเจ้า เงินอยากรู้เหตุผล...”

“เพราะตั้งแต่เข้ามาทำงานที่กรมยุติธรรมในช่วงแรกๆ กระหม่อมก็ได้ตั้งเป้าหมายไว้ แล้วพะยะคะ ว่ากระหม่อมจะต้อง...” หมิงเทียนนึกไปสักพัก พลังนึกคำที่ต้าเทียนฮ่งเต้ บัญญัติขึ้นมาใหม่สำหรับตำแหน่งต่างๆ ในวังหลวง

“เป็นพนักงานที่ได้เงินเดือนมากที่สุดในวังหลวงแห่งนี้พะยะคะ! แต่ตอนนี้กรมยุติธรรม จะกลายเป็นกรมอาญาแล้ว แต่เป้าหมายของกระหม่อมก็ยังคงเดิมมิเปลี่ยนแปลง” แม้ดวงตา คมจะฉายแววเป็นประกายออกมายามพูดถึงเงิน แต่ก็ยังคงรักษาความเรียบเฉยบนส่วนอื่นของ ใบหน้าไว้ได้อย่างดี

ไอ้เซนฮัยไอ้เซน...ไอ้เทพบุตรหน้าตาย ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีก็รักชาติ เอ็งก็ยังทำตัวว่า หมั่นไส้เหมือนเดิม

“อัย!! เงินเดือนพะยะคะ!!” เมื่อรู้ตัวว่าพูดผิดอีกครั้ง ห่านหมิงเทียนก็รีบแก้

“เจ้าจะเอาเงินมากมายไปทำอะไร?” ต้าเทียนฮ่งเต้ถามด้วยความสงสัย

“ส่วนหนึ่งให้ท่านพ่อท่านแม่ อีกส่วนเก็บไว้ใช้ในอนาคตพะยะคะ...”

ไอ้โห! มีความมองการณ์ไกล แต่ว่า...

“อนาคตที่เจ้าวาดฝันไว้เป็นอย่างไรหรือ?”

“กระหม่อมก็ยังมีรู้พะยะคะ”

“.....” ต้าเทียนฮ่งเต้ถึงกับเงิบเพราะไปต่อไม่เป็นเลยทีเดียว

“เมื่อถึงเวลานั้นคงรู้เองพะยะค่ะ” หานหมิงเทียนกล่าวหลังจากเห็นสีหน้าของโอรส
สวรค์

พลันต้าเทียนฮองเต้ก็นึกถึงใบหน้าของหานอิงมี*ที่โผล่ขึ้นมาทับซ้อนกับหานหมิงเทียน
คนน้องเมื่อหลายปีก่อน อยู่ดีๆ ก็บ้ำจี้วังมาขอพระราชโองการตามสามีไปออกรบเฉย
เลย แต่สุดท้ายก็ล้มเลิกกลางคันเพราะป่วย...

ส่วนคนที่เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่แรกและยังคงลุ่มๆ ดอนๆ เรื่อยมา ข้ารู้สึกว่าจะหนักขึ้นทุก
วัน

ให้ตายเถอะ! ทายาทตระกูลหามีใครสักคนที่ปกติบ้างหรือไม่!?

แต่ขนาดตัวข้ายังไม่ปกติเลย จะไปเอาอะไรกับเขาแล้ว!?

“เงินที่เจ้าน่าจะหาคุณคิดสักคนมาไว้ร่วมสร้างอนาคตไปด้วยกัน” ต้าเทียนฮองเต้เสนอ
แต่อีกฝ่ายก็รีบส่ายหน้า

“ไม่ต้องเป็นสตรีก็ได้ รัชสมัยของเจ้ันอนุญาตให้เหล่าคนตัดแขนเสื่อคบหากันได้เต็มที่
เจ้าน่าจะเห็นจากการที่เจ้ันให้ตั้งหอบุรุษงามเคียงข้างหอบุปผา”

ข้าก็ดันลืมนึกถึงข้อนี้ไป ไอ้เซนในภพนี้อาจจะไม่ชอบสตรีก็ได้ แต่ไม่กล้าเปิดเผยตัว

วัชรวีร์**คนใจกว้างที่สุดในปฐพีนี่คิดในใจ

“มิใช่อย่างนั้นพะยะค่ะ แต่กระหม่อมหาได้เคยมีความรู้สึกใดๆ ต่อใครไม่”

“ไม่เคยมีจริงๆ หรือ!? ตอนเด็กๆ ละ!?”

“ตอนเป็นเด็ก ส่วนมากกระหม่อมก็หมกตัวอยู่ในห้องหนังสือของจวน มิได้ออกไปไหน
พะยะค่ะ” หานหมิงเทียนตอบเสียงเรียบ ขนาดกับคนในครอบครัวยังพูดด้วยจวนแทบจะนับคำ
ได้ แต่ไม่ใช่ไม่รักนะ รักและห่วงใยทุกคนนั่นแหละ

“ถามจริง...” ในที่สุดผู้ที่เป็นโอรสสวรค์จึงถามในสิ่งที่ตนเองรู้สึกค้างคาใจออกไป

“เคยเข้าหานางโลมหรือไม่!?” เมื่อเห็นอีกฝ่ายส่ายหน้าก็ถามต่ออย่างอ้ำๆ อึ้งๆ

“แล้วเคยแบบว่า...เอ่อ...”

ไว้ย! ถ้ายังอยู่ในร่างของวัชรวีร์คนเดิม เขาจะพูดออกไปได้ไม่มีลังเลเลย แต่...จะทำอะไรก็รู้สึกว่าจะต้องให้เกียรติไอ้เสื่อคลุมลายมังกรที่ใส่อยู่

“ก็เป็นเรื่องธรรมดาของบุรุษทั่วไปมิใช่หรือพะยะคะที่ต้องมีความรู้สึกเช่นนี้เป็นบางครั้งบางคราว!? หรือพระองค์ไม่มี” หานหมิงเทียนถามกลับด้วยสีหน้าตายด้าน

เวร... คูมันย๋อน! ดีเท่าไรไม่ยกคิ้วใส่ตูดด้วย

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเอ็งโดนกุดหัวไปแล้วนะ รู้ตัวหรือไม่!?

ต้าเทียนฮ่องเต้สปลในใจ ก่อนจะตอบอีกฝ่ายด้วยประโยคที่ยืดยาวว่า

“ในเมื่อเจ้าบอกว่ามันเป็นเรื่องปกติ เงินก็ต้องมีสิ แถมมีสนมสวยๆ ไว้ปรนนิบัติด้วย ไม่เหมือนเจ้าหรอก! ช่างเถิด เขาเป็นว่าหากเจ้าต้องการแค่ขึ้นเงินเดือนก็ได้ เงินให้ตามนั้น! ไปได้แล้ว!”

“ขอบพระคุณฝ่าบาท และกระหม่อมขอทูลลา ขอฝ่าบาททรงพระเจริญพันปีหมื่นปีพะยะคะ” หานหมิงเทียนพูดพลางทำความเคารพแล้วเดินออกไป

เมื่อเหลือแค่ตัวเอกกับมีเยียนอยู่ในห้องแล้ว ต้าเทียนฮ่องเต้ก็ตะโกนออกมาว่า

“ฝากไว้ก่อนเถอะ หานหมิงเทียน!!!”

มีโอกาสเมื่อไรพ่อเล่นเอ็งแน่!

จริงๆ ที่เคยคาดโทษไว้ในตอนแรกๆ ที่เข้ามาอยู่ในร่างนี้ ก็กะจะลืมๆ มันไปแล้วนะ แต่ไม่ไหววะ เอ็งกวตืนข้าเช่นนี้...

วัชรวีร์ในร่างของต้าเทียนฮ่องเต้คิดพลางสะบัดหน้าไล่ความหงุดหงิด แล้วหันไปคุยกับมีเยียน องครักษ์เงาผู้เป็นเพื่อนซี้ตั้งแต่สมัยละอ่อน

“จะว่าไป...”

“อะไรหรือ!?”

“เจ้าได้ยินเกี่ยวกับเรื่องราวของจีลู่ฟางหรือเปล่า!? สาวสวยที่เขาว่ากันว่าเกิดมาเสียเปล่า!?”

หรือพูดกันตรงๆ ก็เสียของเสียชาติเกิดอะไรประมาณนี้

“ก็เคยได้ยินนะ เห็นว่านอนป่วยมาเจ็ดปีกว่าแล้วนี่ ตอนเข้าพิธีปักปันนี่คือทุลักทุเลมาก นิ่งคอบีบเอนไปมาตลอดเวลา มือไม้ก็ไม่มีเรี่ยวแรงจนมารดาต้องให้คนรับใช้คอยประคองจนจบพิธี...หลังจากนั้นก็นอนติดบ้านตลอดเวลา”

อห. (ที่อาจจะแปลว่าไอ้โง่หรืออย่างอื่น) วัชรวิรุทานในใจ

ฟังแล้วนี่ถึง ในหัวของคุณ ในหัวซึ้งคุณ ซอ-ออมบี้ ซอ-ออมบี้ ซอ-ออมบี้ เอ้ เอ้!

ใครเกิดไม่ทันไปหาฟังซะ!

“เหตุใดเจ้าถึงรู้ดีขนาดนี้?” ผู้เป็นโอรสสวรรค์ถามมีเยียนด้วยสายตาคาดคั้น

“ไม่ยกู้ว่าซาได้ ทรานเกอสุดที่รักของตัวเองจะเป็นพวกชอบสอดรู้สอดเห็นเรื่องของชาวบ้านด้วย แต่ก็คงเหมือนนายของตัวเองแหละ ชอบกินเผือกเหมือนกัน!”

“ข้าก็ฟังเขาเล่ากันมาปากต่อปากนั่นแหละ” มีเยียนเอ่ย

“ว่างๆ หาเวลาไปดูหน่อยดีกว่า อยากรู้ว่าจริงหรือเวอร์” ต้าเทียนฮ่องเต้เอ่ย ตั้งแต่ปฏิรูปนั้นนี่นนุ่นไปเมื่อสามปีก่อน เขาก็แทบไม่ต้องทำงานอีกเลย มีเวลาเดินเหินไปไหนได้ตามสบาย

“ก็ไปสิ...” มีเยียนที่เริ่มจะชินกับการที่ฝ่าบาทเป็นแบบนี้กล่าว ไม่ให้ชินได้ไงละอยู่ด้วยกันมาตั้งหลายปีแล้ว

“เออ ขอดูวันว่างก่อน” ต้าเทียนฮ่องเต้พุดพลาหงหยิบสมมุติประจำตัวขึ้นมาเปิดดูตารางกิจวัตรประจำวันของตน...

*ติดตามเรื่องราวของหานอิงมีกับเซี่ยเฟยหงได้ในแต่งกับเจ้าแล้วไง! ข้าก็ไม่ได้รักเจ้าเสียหน่อย!

**ติดตามที่ไปที่ไปของฮ่องเต้พระองค์นี้ได้ในช่วงเวลา กลับชาติมาเป็นฮ่องเต้อีกครั้ง!

เศษตั้งคั่นนอยากได้ก็เอาไปเลย!!! ถือว่าซ้ำทำบุญให้!!

ยามจื่อ¹

กลางดึกที่แสนเงียบสงัด ในขณะที่พ่อกับแม่ของจีลู่ฟางเข้านอนแล้ว ร่างบางก็ลืมตาขึ้นมาแล้วหันไปปลุกบ่าวประจำตัว ซึ่งอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ตอนที่ชนมผิงเพิ่งมาเข้าร่างจีลู่ฟาง

“เว่ยถึง!”

“เจ้าคะ คุณหนู?” เว่ยถึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาแล้วถามด้วยน้ำเสียงสะลึมสะลือ

---

¹ ยามจื่อ = ช่วงเวลา 23.00 - 24.59 น. โดยประมาณ

“พวกเราไปหอนางโลมกันเถอะ!!”

ก่อนหน้านี้ที่จะผันตัวมาอ่านนิยายจีน ขนมผิงก็ได้ยินข่าวว่ากันว่าพวกสาว ๆ ในยุคปัจจุบันที่ทะลุมิติมาเป็นนางเอกในนิยายจีน ต่างก็ชอบปลอมตัวเป็นบุรุษเข้าไปเที่ยวหอนางโลมอยู่บ่อย ๆ จนบางที่ทำให้คนอ่านบ่นกันว่าพวกเธอไม่มีเรื่องอะไรจะเขียนแล้วหรือ ถึงได้แต่งซ้ำ ๆ กันเนี่ย ตอนเห็นคอมเมนต์เหล่านั้นขนมผิงก็เห็นด้วยนะ

กระทั่งได้มาเป็นหนูน้อยจีลูฟางนี่แหละ ขนมผิงถึงไม่แปลกใจเลยว่าทำไม ขนาดตัวเองยังทำเลย

คราแรกแอบไปเพราะอยากรู้ว่าหอสีแดงเจ็ดจรัส ที่มีัยเจีปากแดงในเสื้อแพรสีสดลากยาวบนพืนกับเครื่องประดับที่ใส่พระรูงพระวังตามตัวเหมือนต้นคริสต์มาสเดินได้เป็นคนคุมกิจการเนี่ย ช่างในมีอะไรดี

หลังจากนั้นก็ติดใจจนต้องแอบไปอีกเรื่อย ๆ จนถึงวันนี้

อืม...จะต่างกันแค่ตรงที่ว่าตอนนี้นางไม่ได้เป็นนางเอกแล้วและกำลังจะผันตัวเองมาเป็นตัวประกอบยังงี้เล่า ฮ่า ๆ ๆ

“จ...จะดีหรือเจ้าคะ?” เว่ยถึงถามคุณหนูของตนที่กำลังยื่นหัวเราะคนเดียวด้วยท่าทางลึกลับ

“ดีสิ...ไม่ได้ฟังเสียงพิณของลิเสวี่ยมาตั้งหลายวันแล้ว” จีลูฟางพูดพร้อมก้มยิ้มอย่างมั่นใจ ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเว่ยถึงต้องถามแบบนี้ทุกครั้ง ทั้งที่ก็แอบไปกับนางมาตั้งหลายครั้งแล้ว ตั้งแต่ตอนร่างของแม่หนูลูฟางนี่อายุสิบสี่ โดยการปีนออกทางหน้าต่างของห้องนอนนี่ไง!!

ก็อยู่ด้วยกันมาตั้งนานแล้ว...ยังไม่ชินอีกหรือ!?

อ้อ! ลิเสวี่ยที่นางพูดถึงคืออี้จี้² ผู้เป็นดาวเด่นประจำหอบุปผาเทียนลูฮั่ว ซึ่งคบค้าสมาคมกับจีลูฟางในนามฟางน้อยกึ่งจื่อ (คุณชายฟางน้อย) แต่รู้ว่าแท้จริงแล้วลูฟางเป็นสตรี

เมื่อเห็นเว่ยถึงยังคงมีท่าที่อ้ำ ๆ อึ้ง ๆ จีลูฟางก็จัดแจงมัดเสื้อผ้าบุรุษชุดหนึ่งใส่มืออีกฝ่าย ก่อนที่ตัวเองจะผลัดอาภรณ์ทำผมบ๊าง นับเป็นโชคดีของร่างนี้กระมังที่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปเท่าใดหน้าอกหน้าใจที่มีก็แทบจะไม่ขยายไปตามกาลเวลา ทำให้ไม่ต้องใช้อะไรมาช่วย

เฮ้อ...แต่ก็ยังมีมากกว่านางสมัยเป็นขนมผิงนะ

² อี้จี้ = นางศนิภาชั้นสูงที่นอกจากจะขายเรือนร่างแล้วยังขายศิลปะแขนงต่างๆ มีสิทธิ์เลือกรับแขก

หวนนึกถึงร่างเก่าแล้วเศร้าใจจัง...

จากนั้นขนมฝิงก็หันไปหาเว่ยถึงที่แต่งตัวเสร็จแล้วเหมือนกันว่า

“ไปกันเถอะ!!”

“เจ้าคะ...” เว่ยถึงรับคำด้วยน้ำเสียงกล้าๆ กลัวๆ ผิดกับคุณหนูที่ตอนนี้ยิ้มระรื่นอย่างมีความสุข...

ณ หอเทียนลู่ฮั่ว

“พวกข้ามาหาแม่นางลีเสวี่” ทันทีที่ร่างของจีลู่ฟางในคราบคุณชายน้อยแสนน่ารักเดินเข้าไป ก็แจ้งความประสงค์ของตนให้หญิงวัยกลางคนแต่งกายด้วยอาภรณ์ชุดขาดและทาปากสีแดงแข่งกับสีเสื่อที่ได้เกริ่นไปในตอนแรกกว่าเป็นต้นคริสต์มาสเดินได้ หรือก็คือแม่เล่าฟังทันทันที

“เวลานี้ลีเสวี่ไม่สบาย รับแขกไม่ได้ เป็นคนอื่นได้หรือไม่เจ้าคะ!?” เมื่อได้ยินคำพูดของแม่เล่า จีลู่ฟางก็นึกเป็นห่วงอีกฝ่ายทันที

“ข้าขอไปเยี่ยมนางได้หรือไม่!?”

“เรื่องนี้ข้าต้องถามความสมัครใจของนางก่อนนะเจ้าคะ...”

“ได้...บอกนางไปว่าฟางน้อยงงจื่อมาขอพบ” กล่าวจบก็ยื่นถุงเงินถุงหนึ่งให้สตรีวัยกลางคนตรงหน้า

“ได้เลยเจ้าคะ!” หลังจากรับเงินมาน้ำเสียงของอีกฝ่ายก็ดีขึ้นกว่าเดิมหลายส่วน ก่อนจะรีบไปดำเนินการให้อย่างรวดเร็ว ไม่นานก็มีคนของหอบุปผามานำทางจีลู่ฟางกับเว่ยถึงไปยังห้องพักของลีเสวี่ที่อยู่ชั้นใต้ดินของหอ ซึ่งเป็นชั้นที่รวมห้องพักของนางคณิกาไว้ด้วยกัน

เมื่อถึงหน้าห้องของลีเสวี่แล้วคนนำทางก็กลับไปทำงานของตน ส่วนจีลู่ฟางก็เปิดประตูเข้าไป เห็นเจ้าของห้องนอนอยู่บนเตียงด้วยใบหน้าซีดขาว จึงเรียกชื่ออีกฝ่ายด้วยความตกใจ

“ลีเสวี่!”

“ฟางน้อย...” ลีเสวี่เอ่ยพร้อมกับมีรอยยิ้มบางๆ ปรางๆ ขึ้นบนใบหน้า หลังจากได้เห็นจีลู่ฟางกับเว่ยถึงเดินเข้ามา นางรู้อยู่แล้วว่าทั้งสองคนนี้เป็นสตรี จึงปล่อยเนื้อปล่อยตัวตามสบาย

“ดีเสวี่ย...เจ้าเป็นอะไรมากหรือไม่?”

“ข้าเป็นไขกับปวดหัวนิดหน่อยนะ...ขอบคุณที่เป็นห่วงนะ” จากนั้นก็พูดต่อด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิด

“ขอโทษนะ เลยไม่ได้เล่นเพลงให้เจ้าฟังเลย”

“ไม่เป็นไรๆ นั่นไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก” ลู่ฟางรีบปฏิเสธ ก่อนจะถามต่อด้วยความเป็นห่วง

“แล้วนี่เจ้ากินยาหรือยัง?”

“เรียบร้อยแล้วล่ะ ขอขอบคุณที่มาเยี่ยมข้านะ” หลังจากนั้นทั้งสามคนก็นั่งสนทนาเรื่อง จิปาถะกันอยู่พักใหญ่ ก่อนที่ร่างบางจะเอ่ยปากรำลือเสวี่ยเพื่อกลับจวนของตน

“รักษาเนื้อรักษาตัวให้ดี หวังว่าถ้ามาคราวหน้า ข้าจะได้ยินเสียงพิณของเจ้านะ”

“แน่นอน ฟางน้อย” ดีเสวี่ยกล่าวยิ้มๆ พลังมองทั้งสองคนเดินออกจากห้องไป...

ขณะเดียวกันในโถงรับแขก หานหมิงเทียนซึ่งกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะรับรองยกชาร้อนขึ้นมา จิบ พลังปรายตามองไปยังสตรีบนเวทีที่กำลังบรรเลงพิณห้าสายด้วยแววตาเรียบเฉยโดยไม่สนใจเหล่าคณิกาที่มาอ้อออยู่ข้างๆ และเชิญชวนให้ดื่มสุราแม้แต่หน่อย

ถึงหนึ่งในนั้นจะทำใจกล้าเอากใหญ่ๆ ของตนไปเปียดชิดกับแขนอีกฝ่าย แต่หานหมิงเทียนก็ไม่ได้มีปฏิกิริยาตอบรับอันใด รวากับว่าพวกนางไม่มีตัวตน

สืบเนื่องจากวันนี้ที่ได้พูดคุยกับต้าเทียนฮ่งได้แล้วเจอคำถามเรื่องหอนางโลม เขาก็รู้สึกที่ตัวเองควรมาเปิดหูเปิดตาเสียหน่อย จะได้ว่าที่นี้มีดีอะไร บุรุษทั่วไปถึงได้ชอบมาใช้บริการนัก แต่ไม่เห็นสนุกตรงไหนเลย การแสดงก็งั้นๆ

แล้วสตรีพวกนี้มันอะไรกัน อยู่ๆ ก็พยายามจะชักชวนเขาขึ้นไปมีความสัมพันธ์ด้วย ยังไม่ได้บอกสักคำเลยว่าการ

น่ารำคาญจริงๆ กลับเรือนไปอ่านตำราต่อดีกว่า!

หานหมิงเทียนคิดพลางวางเงินค่าชาไว้บนโต๊ะแล้วลุกขึ้นเตรียมจะกลับเรือนรับรองของตนที่อยู่ในตัวเมืองจินหลิง เมืองหลวงของแคว้นไท่ ซึ่งเป็นเรือนไม้สองชั้นที่ฮ่องเต้พระราชทานไว้ให้ เพื่อความสะดวกในการเดินทางไปทำงาน และอยู่ห่างจากหอเทียนลู่ัวประมาณสามช่วงถนน

“จะกลับแล้วหรือเจ้าคะคุณชาย?” เสียงหวานของนางศนิภาคนหนึ่งถามขึ้นมา

“.....” หานหมิงเทียนไม่ตอบแต่เดินจากไปเสียดื้อๆ โดยมีสตรีหลายคนมองตามด้วยความเสียดาย

น่าเสียดายที่เกิดมาหน้าตาดี แต่กลับหูหนวกและเป็นใบ้...

แต่ยังไม่ทันที่จะได้ก้าวเท้าออกนอกประตู หูของร่างสูงก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างกระทบกับพื้น

กริ่ง~~ กริ่ง~~

เมื่อหันกลับไปดูก็พบเหรียญห้าอึแปะตกอยู่บนพื้นพรมสีแดงหลังรองเท้าของเขา ยืนรออยู่สักพักไม่เห็นเจ้าของมาแสดงตัว จึงก้มลงเก็บใส่ถุงเงินพลางคิดในใจ

วันนี้ข้าช่างโชคดียิ่งนัก

“ข้าก่อนคุณชายท่านนั้น!” จี๋ลู่ฟางในคราบบุรุษที่วิ่งตามเหรียญซึ่งทำหลุดมือแล้ววิ่งไปตามพื้น กระทั่งมาเห็นเงินของตัวเองถูกคนอื่นเก็บเข้ากระเป๋าไปต่อหน้าต่อตาเอ๋อ

ทว่าอีกฝ่ายกลับเดินออกไปอย่างไม่สนใจนางแม้แต่น้อย

หมับ! ด้วยความหงุดหงิดร่างบางจึงวิ่งไปคว้าแขนอีกฝ่ายไว้

“มีอะไรหรือ!” หานหมิงเทียนที่ในหัวคิดแต่เรื่องกลับบ้านจนไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้างหันกลับมาถามด้วยความสงสัย

วินาทีที่ได้เห็นใบหน้าหล่อๆ ของอีกฝ่าย ขนผผึงก็บังเกิดความชื่นชมหัวใจเต้นแรง

ใจเย็นๆ ก่อนยัยผึง ไ้พวกหน้าหล่อนี้ตัวดีเลย! อย่าลืมนิสิตชีวิตจริงต้องซดแห้วทำงานหาตั้งค้ใช้หนี้เพราะไ้พวกนี้ แถมไม่มีใครจริงใจกับแกสักคน! แค่มาลอกเอาเงินแล้วก็จากไป

ไ้พวกแมงดาเลวระยำ!

“เงินที่ท่านเก็บไปเป็นของข้า เอาคืนมาเสียดีๆ” นางพูดด้วยน้ำเสียงเอาเรื่อง

“เหรียญห้าอึแปะนะหรือ!” เมื่อเห็นจี๋ลู่ฟางพยักหน้ารับ หานหมิงเทียนจึงเอ่ยถามว่า

“มีหลักฐานใดพิสูจน์หรือไม่เล่า? ว่ามันเป็นของเจ้าจริงๆ”

“มันร่วงหล่นลงมาจากกระเป๋าของข้า มันก็ต้องเป็นของข้าสิ!” จี๋ลู่ฟางกล่าว ในใจนึก
หงุดหงิด

จะให้พิสูจนัยังไงล่ะยะ เครื่องตรวจลายนิ้วมือแบบยุคปัจจุบันก็ไม่มี

“ใช่หรือไม่!? เจ้าก็เห็นกับตานี้” ร่างบางหันไปถามเว่ยถึง บ่าวประจำตัวที่มาด้วยกัน

“ใช่ จ...ข...ขอรับ” เว่ยถึงกล่าวด้วยท่าทางอ้ำๆ อึ้งๆ เพราะกลัวหลุดพูดคำว่าเจ้าจะออกมา แต่กลับทำให้หานหมิงเทียนคิดว่าสองคนนี้มีพิรุณ สงสัยจะพบเห็นเงินนี้แล้วคิดจะเข้ามาเก็บ
เหมือนกันล่ะสิ แต่ต้องขอแสดงความเสียใจด้วย

เพราะเขาร่วงไวกว่า!!

“หากไม่มีหลักฐาน ข้าก็เสียใจด้วยที่จะต้องบอกว่าตอนนี้มันเป็นของข้าแล้ว เพราะข้า
เห็นและเก็บมันขึ้นมาก่อนเจ้า” เมื่อเห็นจี๋ลู่ฟางยังคงมีท่าทีฮึดฮัดจึงพูดต่อ

“หากคุณชายน้อยมีข้อข้องใจประการใด เขาเป็นว่าพวกเราไปตกลงกันที่สถานีแจ้ง
ความกันดีหรือไม่!?”

สถานีแจ้งความคือที่ที่ตำรวจตั้งมีพระราชดำริให้ก่อตั้งขึ้นมาตอนปฏิรูปบ้านเมือง
ครั้งที่ห้า เมื่อสามปีก่อน เพื่อให้ราษฎรมีสติธิไปร้องเรียนข้อบาดหมางต่างๆ ระหว่างตนเองกับ
ราษฎรคนอื่นได้ด้วยตนเอง โดยจะมีเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นคนที่ทางหน่วยยุติธรรมของกรมอาญาคัด
เลือกมาทำงานคอยรับเรื่องและทำหน้าที่จัดการแก้ไขหาข้อยุติ

ซึ่งสำหรับจี๋ลู่ฟางแล้วรู้สึกว่ามันสถานีตำรวจชัดๆ

ข้าน้อยขอชูอกความคิดของพระองค์เลยจ้า! ทรงศิริไลซ์กว่าคนอื่นฯ ยิ่ง จี๋ลู่ฟางคิดในใจ
ทว่าก็ต้องนิ่งไป เมื่อนางเพ็งนี่ก็อะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“....”

“ว่าอย่างไรเล่า?” หานหมิงเทียนถามย้ำเมื่อเห็นท่าทางของอีกฝ่าย ในที่สุดจี๋ลู่ฟางจึง
ตัดสินใจว่าจะยกเหรียญห้าอแปะให้บุรุษผู้นี้ไป ดีกว่าต้องไปสถานีแจ้งความ เพราะกลัวว่า
ความจริงที่นางปลอมตัวเป็นบุรุษจะถูกเปิดเผย!

“ช่างเถอะ ในเมื่อคุณชายบอกว่าตัวเองเป็นคนเก็บได้ก่อน ข้าก็คงไม่มีอะไรจะว่า
กล่าว...นอกเสียจาก...”

แต่ขอตำแหน่งน้อยเหอะ! เกลียดมากเลยผู้ชายแบบนี้ ถึงจะหล่อแต่*ย ขนมหึงก็ไม่ให้อภัย
หรือกนะ!

“ว่ามา...ข้ารอฟังอยู่” หานหมิงเทียนตอบหน้าตาย

“คุณนี่ก็มีด้วยหรือ เก็บเงินได้ พอเจ้าของตัวจริงมาทวงก็ไม่ให้คืน! เศษตั้งค์แค่นี้อยาก
ได้ก็เอาไปเลย!! ถ้าว้าทำบุญทำทานให้ละกัน!! ใ้พวกผู้ชายหน้าตาดีแต่ไม่มีปัญญาทำมา
หากินเอง ชี้เกี่ยจสันหลังยาวทำตัวเกะผู้หญิงเป็นแมงดา ใ้พวกปลิงดูดเลือดพอดูดจนหมดก็
ทิ้งไปหาคนอื่น!!!! พวกหน้าเงินเอี้ย!!!!” ความอัดอั้นตันใจทั้งหมดในชีวิตถูกพ่นใส่บุรุษหน้าหยก
ตรงหน้า ก่อนที่จี้ลูฟางจะลากเว่ยถึงที่มีสีหน้าตกใจกลับจวน ทิ้งให้หานหมิงเทียนยืนเอียงคอม
องตามด้วยความสงสัย

“ข้าเนี่ยนะ ไม่มีปัญญาทำมาหากิน?” ร่างสูงพึมพำกับตนเองเบาๆ

“ข้าเป็นถึงพนักงานที่ได้เงินเดือนเยอะที่สุดเลยนะ!!! ไหนจะยังมีสันหลังยาว แมงดา
ปลิงอีก มันเกี่ยวกันตรงไหน? บุรุษเตี้ยผู้นั้นเอาอะไรมาพูด ถึงจะยอมรับว่าข้าหน้าตาดีจริงๆ ก็
เถอะ”

พลันก็คิดว่าเรื่องนี้ต้องพูดคุยกันให้รู้เรื่องจึงรีบเดินตามไป ทว่าร่างของสองคนนั้นก็หาย
ลับไปแล้ว...

“ช่างเถอะ ถ้าว้าพาดเคราะห์ให้ไปละกัน อย่างน้อยก็ถ้าว้าโชคดีที่อยู่ๆ ก็มีเหรียญห้า
อีแปะวิ่งมาหา” หานหมิงเทียนคิดในใจอย่างอารมณ์ดี พร้อมกับเดินกลับบ้านของตน...

จะว่าไปเสียงของบุรุษผู้นั้นช่างแหลมเหลือเกิน ตัวก็เล็ก สงสัยยังเป็นเด็กอยู่กระมัง...

ใช้ไม่ได้จริงๆ ตัวแค่นี้ริอาจเข้าหอนางโลม เห็นที่ตอนร่างกฎหมายใหม่เสนอฮ่องเต้

ข้าคงต้องเพิ่มข้อบังคับห้ามเด็กชายอายุต่ำกว่า 13 เข้าใช้บริการสถานเริงรมย์เสียแล้ว!

การมาเยือนที่ไม่คาดฝันของโอรสสวรรค์

“บุรุษอะไรทั้งหน้าด้านหน้าทหน้าเงิน!! คนพรรคนี้ขออย่าได้พบได้เจอกันอีกเลย!!” แม้จะผ่านมาสองวันแล้ว จี๋ลูฟางก็ยังแค้นเคืองไม่หายที่เงินห้าอี่แปะของนางถูกบุรุษผู้นั้นเก็บไปอย่างหน้าด้านๆ พอไปตามคืนก็โดนชู้ว่าให้ไปคุยกันที่สถานี่แจ้งความเสียอย่างนั้น

ตอนอยู่ตามลำพังกับเว่ยถึงแล้วนึกถึงเรื่องนี้ทีไร เป็นอันต้องด่าทุกที

ทว่าสิ่งที่ต้องเผชิญในวันนี้ ทำให้ความหงุดหงิดในใจของจี๋ลูฟางมลายหายไปทันที และถูกแทนที่ด้วยความหวาดกลัวแทน เพราะอยู่ๆ ก็มีแขกที่ไม่ได้รับเชิญมาเยือนจนบิดามารดาของนาง...

และแขกผู้นั้นไม่ใช่ใครที่ไหน ต้าเทียนฮ่งเองเต็มเอง!!

“ถวายเป็นมงคลพะยะค่ะ!!” บิดามารดาของจี๋ลูฟางพูดพลางทำความเคารพต้าเทียนฮ่งแต่ที่อยู่ๆ ก็นั่งรถม้ามาหาพวกเขาเฉยเลยโดยไม่มีการบอกกล่าวล่วงหน้าใดๆ ทั้งสิ้น

“ไม่ต้องมากพิธีหรอก ได้เท่าจี๋ จี๋ฮุยิน เจิ้นเพียงแค่อยากจะมาดูหน้าบุตรสาวของพวกเขาเจ้าเท่านั้นแหละ” โอรสสวรรค์ในคราบของคุณชายตอบด้วยท่าทางสบายๆ

สิ้นคำพูดของต้าเทียนฮ่งได้ สองสามีภรรยาตระกูลจี๋ก็ลอบมองหน้ากันด้วยความกังวล

หรือว่าพระองค์จะทรงสนพระทัยในตัวบุตรสาวของพวกเขา!?

กระนั้นก็ไม่กล้าพูดออกไป ได้แต่ให้คนไปตามจี๋ลูฟางที่นอนอยู่บนเตียงให้ออกมาหาฝ่าบาท พร้อมกับเชิญต้าเทียนฮ่งและ ‘อาสวี่’ องค์รักษ์ส่วนพระองค์เข้ามานั่งรอในเรือนใหญ่ของจวน

“ข...ขอเชิญพระองค์เสด็จเข้ามารอในเรือนใหญ่ก่อนนะเพคะ” จี๋ฮุยินกล่าว

“ขอบใจ” ต้าเทียนฮ่งแต่เอ่ยก่อนเดินเข้าไปตามคำเชิญ

หลังจากนั่งรอสักพัก จี๋ลูฟางที่หน้าซีดราวกับศพเดินได้ เพราะแกล้งใช้แป้งผิดจนขาวยิ่งกว่านํ้านมค้ออยู่ๆ ก็ก้าวขาออกมาอย่างเชื่องช้า โดยมีเว่ยถึงคอยประคองคุนหนูของตนไม่ให้หกล้ม

วินาทีที่ย่อดัวทำความเคารพ ดวงตาคมของนางก็แอบเหลือบมองพระพักตร์ของบุรุษ
ตรงหน้าพลางคิดในใจ

นี่ต้องมาเอาเข้าไปเป็นสนมแน่ๆ ถึงจะชอบความคิดความอ่านหลายอย่างของเขาก็
เถอะ

เพราะเพียงไม่ถึงสิบปีที่ขึ้นครองราชย์ต่อจากเป่าซือฮ่องเต้ ผู้เป็นบิดา ต้าเทียนฮ่องเต้ก็
ทำให้อาณาจักรเจริญรุ่งเรือง ภายนอกเข้มแข็งก็มีผู้ใดเข้ามารุกราน ภายในมีสิ่งใหม่ๆ เกิดขึ้น
มามากมาย แถมตัวของพระองค์ยังทรงพระหน้าตาดีด้วย

แต่ข้าก็ไม่อยากไปเป็นเมียของผู้ชายที่มีสตรีหลายคนนะ!!

ยิ่งเป็นสนมฮ่องเต้ ชีวิตยิ่งโคตรไม่ปลอดภัย

ฮ่องเต้ก็ฮ่องเต้เถิด! ข้าจะรับบทเป็นตัวภาระที่น่ารังเกียจที่สุดให้ดู!

“ไม่ต้องมากพิธีหรอกคุณหนูจี้ เจิ้นได้ยินมาว่าร่างกายของเจ้าไม่ค่อยแข็งแรงมิใช่หรือ!?
นั่งลงก่อนเถอะเจิ้นอนุญาต”

“ขอบพระทัยฝ่าบาทเพคะ” ร่างบางพุดพลางค่อยๆ นั่งลงอย่างช้าๆ

“ได้ทำจี้ จีฮูหยิน เจิ้นขอคุยกับแม่นางลูฟางตามลำพัง พวกเจ้าออกไปก่อนเถิด!”

รับสั่งที่อยู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่มีปีไม่มีขลุ่ยของต้าเทียนฮ่องเต้ ทำให้ทุกคนที่ยืนอยู่ตรง
นั้นยกเว้นอาสวี่ ผู้ที่ชินกับนิสัยนายของตนตกใจแทบสิ้นสติ แต่ก็มีผู้ใดกล้าขัดใจอีกฝ่าย

“พะยะคะ / เพคะ” จีซ่งเหียน จีฮูหยิน เว่ยถึงรับคำแล้วรีบออกไปโดยมีจีลูฟางมองตาม
ด้วยแววตาละห้อย ก่อนที่ต้าเทียนฮ่องเต้จะชวนนางคุย

“ปีนี้อายุเท่าใดแล้ว?”

“สิบเก้าหนาว...เจ้าคะ” จีลูฟางตอบพร้อมไปกับคลี่มบางๆ

“อืม...” ต้าเทียนฮ่องเต้ตอบรับพลางใช้มือลูบคางเบาๆ

“สิบเก้า...นั่นหรือ? พันว้ยที่ควรออกเรือนมานานแล้วนี่นา”

ถึงในโลกเดิมของข้าอายุเท่านี้จะถือว่าเร็วไปก็เถอะ! วัชรวิริคิดในใจ

“พ...เพคะ...” จี๋ลูฟางรับคำด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา พลังกัมหน้ำงุดด้วยความอาย ในใจคิดว่าเมื่อไรโอรสสวรรค์ผู้นี้จะกลับไปเสียที

“เจ้าไม่ยอมออกเรือนหรือหรือ!” คำพูดของอีกฝ่ายทำให้ขนมผิงถึงกับสะดุ้ง แต่ยังเก็บอาการไว้ได้ จึงทำที่เป็นเอียงอายแล้วพูดว่า

“หม่อมฉันเป็นสตรี เรื่องพวกนี้...”

“คิดสิ่งใดก็พูดออกมาเถิด เจ้าก็รู้ว่ายุคของเงินเนี่ย ทุกคนเท่าเทียมกัน”

“หม่อมฉัน... มิกล้าคิดเรื่องนี้หรือเพคะ... พระองค์ก็น่าจะทรงรู้ว่าหม่อมฉันเป็นอะไร...”

“ทุกคนมีสิทธิ์จะคิดคุณหนูจี้ หากเจ้าไม่ยอมออกก็แค่บอกว่าไม่ยอมออก หรือหากเจ้าอยากออก เงินก็จะหา...ผ...เอ่อ...สามี่ให้” ตรงท้ายประโยค ต้าเทียนฮ่องเตรียมเปลี่ยนคำพูดทันที เกือบไปแล้วภาพลักษณ์โอรสสวรรค์ที่ทรงเกียรติของเขา!

“.....” คำพูดของต้าเทียนฮ่องแต่ทำให้จี๋ลูฟางนิ่งไปราวกับถูกสาป ในหัวเต็มไปด้วยสีขาวโพลนด้วยมิรู้ว่าจะควรทำอะไรต่อไป ครั้นบอกไม่ยอมออกเรือน ถ้าต้าเทียนฮ่องแต่ปะติดปะต่อเรื่องได้ก็รู้ว่าจะสิ่วนางแกลิ่งปวย

แต่ครั้นบอกอยากออก หม่อม ฝ่าบาทพูดชัดเจนขนาดนี้แล้วว่าจะหาสามี่ให้ ในที่สุดจึงตัดสินใจใช้วิธีลึนคิด...

ตุบ!! ร่างบางสลัวล้มตาศแล้วล้มตัวนอนบนพื้นเป็นลมหมดสติประดุจนางเอกในละครหลังข่าวช่องหลากสีต่อหน้าโอรสสวรรค์

แต่คิดหรือว่าทักษะการแสดงของนางจะสามารถตบตาคคนกะล่อนปลิ้นปล้อนที่ข้ามภพมาอย่างวัชรวีรได้ เพียงมองแวบเดียวตัวเขาในร่างต้าเทียนฮ่องแต่ก็รู้แล้วว่า

สตรีอวีเบอร์รี่มาทั้งสวนเลยทีเดียวนี่คนอื่นดูไม่ออกกันเลยหรือ เพคะขนาดนี้ ไม่ใช่เพคะสิ...โคตะระเพคะต่างหาก!!

หมอที่มาตรวจปล่อยผ่านไปได้อย่างไรวะ

ช่างเถิด! เขาเป็นว่าจิวฉานนี้เข้าร่วมด้วยละกัน

คิดพลงเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงตกใจพร้อมกับเข้าไปเขย่าตัวสตรีตรงหน้า

“คุณหนูจี้!!!”

“คุณหนูจี้ตื่นสิ!!!”

มาถึงขั้นนี้แล้ว ไหนดูซิว่าจะเอาอะไรกับข้าอีกใหม่ ขนมหึงคิดพลางแสร้งยิ้มในใจ ขณะเดียวกันก็รำคาญไม่น้อยที่ถูกอีกฝ่ายเขย่า

“เกิดอะไรขึ้นหรือพะยะคะ!?” อาสวี่รีบวิ่งเข้ามาถามด้วยความตกใจ ตามด้วยจีซ่งเหียนกับจีฮูหยิน และเว่ยถึง รวมถึงบ่าวรับใช้คนอื่นๆ

หมับ!

ต้าเทียนฮ่งเต้ไม่พูดอะไรนอกจากซ่อนร่างของจีลู่ฟางขึ้นมาในอ้อมแขนแล้วถามว่า

“ห้องนอนของนางอยู่ที่ใด?”

“ท...ทางนี้พะยะคะ” จีซ่งเหียนกล่าวพลางปรายตามองร่างซี้ดขาวของบุตรสาวที่ถูกโอรสวรวิทย์อุ้มอยู่ด้วยความกังวลใจ

น...นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย!? ฮ่องเต้ผู้นี้ควรจะระวังตัวสิ ไม่ใช่เข้ามาอุ้มข้าด้วยตนเองแบบนี้!?

ขนมหึงที่ทำที่หลับตาพริ้มกรีดร้องในใจ ก่อนจะรู้สึกที่ตัวของนางถูกยกเดินไปตามทางซึ่งคงเป็นห้องของตนตามที่ได้ยินทุกคนพูดกัน

กระทั่งต้าเทียนฮ่งเต้ค่อยๆ วางร่างของนางลงบนเตียงนุ่มๆ พลางเอ่ยเสียงเรียบ

“รักษาตัวให้ดีคุณหนูจี้” ก่อนจะหันไปลาคนอื่นๆ แล้วขึ้นรถม้ากลับวังหลวง

เมื่ออยู่ตามลำพังกับเว่ยถึง จีลู่ฟางก็ดีดตัวขึ้นมา นั่งบนเตียงแล้วถอนหายใจออกมา

โถงออกไปทีนี้ก็จะโดนจับได้แล้ว...

ฮ่องเต้ทรงเห็นขนาดนี้ก็คงไม่คิดอยากเอาข้าไปเป็นสนมแล้วละ!

ณ วังหลวง

“ใจเย็นๆ ก่อนต้าเทียน” มีเยียนปรามสหายของตนที่กำลังสบถคำต่างๆ ออกมาอย่างอารมณ์เสีย ตอนต้าเทียนฮ่งเต้ไปจวนสกุลจีเขาก็อยู่ด้วย เพียงแต่ไม่ได้แสดงตัว เพราะเป็นองครักษ์เงา

“ใจยังเียนบ้างอะไรมีเียน เจ้าก็เห็นว่าเด็กคนนั้น... ปลอมมาก!!” ต้าเทียนฮ่องเต๋เอ๋อด้วยความหมั่นไส้ จะบอกเพคก็กลัวไม่เข้าใจ เพราะเขาไม่รู้ว่าขนมผิงในร่างของจี้ลู่ฟางก็เป็นคนยุคเดียวกับคนที่ข้ามภพมาเพื่อแก้สถานการณ์ชีวิตของจี้ลู่ฟางคนเก่า จึงคิดว่านางจงใจแกล้งป่วยเพื่อตบตาไม่ให้ตนเอาไปเป็นสนม

ข้ายังไม่ได้บอกสักคำว่าการนางเข้าวัง ที่จี้ลู่ฟางแกล้งป่วยร่ำแรงแบบนี้ก็เพราะกลัวโดนเอาไปเป็นสนมละสิ แกล้งเป็นลมด้วยคิดว่าสมจริงนักรหรือ!?

เอ่อ... ถึงจะตบตาคนอื่นได้ก็เถอะ แต่ตบตาข้าไม่ได้หรอก!

บอกแล้วว่าไม่เต็มใจก็ไม่บังคับ ไม่เห็นต้องใช้วิธีนี้เลย แกล้งป่วยมาตั้งหลายปี... เล่นใหญ่มาก ทำเป็นเมินกฐหมายใหม่ที่ข้าบัญญัติเธอ

อีกอย่างตอนนี้ข้าก็มีความสุขกับเหล่าสาว ๆ ของข้าและลูกสามคน ไม่เห็นต้องการใครมาเพิ่มเลย ถ้านางจะตามข่าวสักหน่อยคงรู้ว่าข้ายกเลิกวันรับสนมประจำปีไปแล้วด้วยข้า!!

อ้อ! นี่ยังไม่นับอีกสี่คนที่ยังไม่ได้ออกมาลืมตาดูโลกด้วยนะ!! ดีไม่ดีอาจจะออกมาเป็นแฝดก็ได้!!!

“ข้ารู้...เจ้าก็ปล่อยไปเถอะนา เก็บมาคิดทำไมให้เสียอารมณ์เปล่าๆ” มีเียนปราม แต่ต้าเทียนฮ่องเต๋ก็ยังคงมีท่าทีฮึดฮัด

ให้ตายเถิด! นิสัยกวนตีนขวางโลกแบบนี้มันทำให้ข้านี้ถึง...

พลันใบหน้าหยกของหานหมิงเทียนหรือผู้ที่หน้าเหมือนไอ้เซน เทพบุตรสุดเย็นชาในภพเดิม พนักเงิน เอ๊ย! พนักงานที่เงินเดือนเยอะที่สุดในวังหลวง ซึ่งทำตัวกวนบาทาโอรสสวรรค์หลายครั้งหลายคราก็ลอยเข้ามาในหัว ทำให้ต้าเทียนฮ่องเต๋บังเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา...

“มีเียน ข้าว่าข้าคิดอะไรดี ๆ ออกแล้วละ”

“หืม อะไรหรือ!?” มีเียนถามกลับ ต้าเทียนฮ่องเต๋ไม่ตอบแต่มุ่มปากค่อยๆ เผยยิ้มออกมาอย่างภูมิใจในความคิดอันบรรเจิดของตน พลังนั่งลงที่โต๊ะทำงานแล้วหยิบกระดาษขึ้นมาร่างพระราชโองการบางอย่างทันที

“ข้าจะให้จี้ลู่ฟางแต่งงานกับหานหมิงเทียน!!!”

ด้วยเหตุนี้...

การใช้อำนาจตามความรู้สึกลึบได้เกิดขึ้น!!

4

พระราชโองการพระราชทานงานสมรส

วันต่อมา

หลังจากที่ราชการบ้านเมืองเสร็จสรรพ ตำเทียนฮ่องเต้ก็กวักมือเรียกหลู่กงกงเข้ามา
ประกาศพระราชโองการทันที

“เนื่องจากจีลูฟาง บุตรีของจีซ่งเหียนมีหน้าตางดงามหมดจด อายุอานามก็เลยวัยปัก
ปิ่นมาพอสมควรแล้ว จากพระดำริของฝ่าบาทเห็นสมควรว่าควรจะมีคนดูแล และผู้ที่เหมาะสม
ที่สุดคือหานหมิงเทียน ตำแหน่งฮ่องเต้จึงได้ทรงพระราชทานงานสมรสให้แก่หานหมิงเทียน
ขุนนางเอ๋อ... หรืออีกตำแหน่งคือเป็นพนักงานที่ได้เงินเดือนเยอะที่สุดในวังหลวงกับจีลูฟาง
โดยให้จัดงานขึ้นที่จวนของตระกูลหาน ซึ่งเป็นตระกูลของฝ่ายบุรุษ และค่าใช้จ่ายต่างๆ นั้น
พระองค์จะเป็นคนรับผิดชอบเอง มีกำหนดการในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า จบพระราชโองการ”

พลันสายตาทูทุกคู่ในท้องพระโรงก็พร้อมใจกันมองไปยังจีซ่งเหียนซึ่งยืนตะลึงอยู่ตรงนั้น
เป็นตาเดียว!!

“ว่าอย่างไรบ้างใต้เท้าจี้ ท่านโอเคหรือไม่?” ศัพท์บัญญัติใหม่อีกคำได้ถูกนำมาใช้ แต่
แน่นอนล่ะ ผู้ใดเล่าจะบังอาจตอบว่าไม่

“กระหม่อม...โอเคพะยะค่ะ ป...เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นพ้นหาที่สุดมิได้” จีซ่ง
เหียนเอ่ย ขณะเดียวกันในใจก็คิดว่าดีเหมือนกัน เขากับฮูหยินจะได้ไม่ต้องมาคิดหนักว่าหาก
ไม่มีพวกเขา จีลูฟางจะอยู่อย่างไร สงสารก็แต่ว่าที่เจ้าบ่าวของบุตรสาวนี่สิ

ผู้ใดเล่าอยากจะทำงานเพื่อมาดูแลสตรีพิการที่ดูแล้วมีอาจปรนนิบัติให้กำเนิดบุตร
ธิดาสืบสกุลได้...

“ดีมาก! เขาเป็นว่าข้าขอแสดงความยินดีล่วงหน้าละกัน” ตำแหน่งฮ่องเต้กล่าวพลางยิ้ม
อย่างอารมณ์ดี จากนั้นหันไปสั่งขุนนางคนอื่นที่มีแต่ระดับเสนาบดีชั้นสองขึ้นไปว่า

“พวกเจ้าก็แสดงความยินดีต่อใต้เท้าจี้สิ จะยืนนิ่งทำไมกัน?”

(อ้อ! ต้องทำความก่อนว่ารัชสมัยของตำแหน่งฮ่องเต้พระองค์ได้กำหนดไว้ว่าเวลาว่า
ราชการให้เฉพาะขุนนางชั้น 1 , 2 เท่านั้นที่เข้าไปฟัง ก่อนจะทำงานมากกระจายให้คนอื่น ๆ ใน
หน่วยงานของตน ซึ่งตอนที่พระราชโองการเรื่องสมรสพระราชทานถูกประกาศนั้นเป็นเวลาเลิก
งานของขุนนางชั้นอื่นๆ แล้ว)

“ขอแสดงความยินดีกับใต้เท้าจี้ด้วยนะขอรับ!!” ขุนนางคนอื่นๆ เอ่ย หลายคนแอบถอน
หายใจด้วยความโล่งอกที่พอ³ไม่หมุ่นมาออกที่บุตรชายของพวกเขา

“ใต้เท้าจี้...” ตำแหน่งฮ่องเต้เอ่ยเรียกจีซ่งเหียนที่กำลังฝันยิ้มรับคำอวยพรจากเหล่า
สหาย

³ ปอ = การพนันประเภทลูกเต๋าของจีนโบราณ

“พะยะค่ะ”

“ดีไม่ดีหลังจากแต่งงานไปแล้ว อาจจะมีป้าภูหิหาริย์เกิดขึ้นกับบุตรสาวของท่านก็ได้เนะ”

“หากเป็นเช่นนั้นได้จะดีมากๆ พะยะค่ะ”

“โอเค เช่นนั้นวันนี้แยกย้ายกันไปได้แล้ว” ต้าเทียนฮ่องเต็กกล่าวตัดบท

“ถวายบังคมฝ่าบาทพะยะค่ะ ขอพระองค์ทรงพระเจริญพันปีหมื่นปี” ทุกคนพุดพลางทยอยออกไปจากห้องพระโรง ทิ้งให้ต้าเทียนฮ่องเต็กยืนหัวเราะอยู่คนเดียวอย่างอารมณ์ดี

ไมสิ... มีมีเยียนนั่งอยู่ด้วยที่ข้างบัลลังก์ต่างหาก!

ซึ่งองครักษ์เงาผู้ที่หน้าตาดีที่สุดในวังหลวงได้แต่รู้สึกสงสารหานหมิงเทียนกับจีลู่ฟางที่ดันมาทำตัวกวนบาทาท้าเทียนฮ่องเต็ก

ไม่น่าเลยทั้งสองคน...

ยามซวิ⁴เรือนรับรองซึ่งผู้ของหานหมิงเทียน

“รบกวนท่านกงกงกลับไปบอกฝ่าบาทด้วยนะขอรับ ว่าตัวข้าหานหมิงเทียนรับพระราชโองการ” หานหมิงเทียน ขุนนางชั้น 4 แต่มีศักดิ์เป็นถึงพนักงานที่ได้เงินเดือนเยอะที่สุด เป็นรองแค่เพียงได้เท่ากับหลู่กงกงที่อัญเชิญพระราชโองการมาอ่านให้ฟังถึงเรือนรับรองด้วยน้ำเสียงราบเรียบ จนหลู่กงกงยังแปลกใจกับท่าทางไม่รู้ร้อนไม่รู้หนาวของอีกฝ่าย

เอ่อ... ก็พอรู้อยู่หรือกว่าปกติเป็นคนเช่นนี้ แต่นี่เรื่องแต่งฮุหยินเข้าจวนนะท่าน...

ท่านจะรู้สึกอะไรเลยหรือ!? เหตุใดจึงทำหน้าราวกับเป็นเรื่องปกติ

กระนั้นก็ได้ถามอะไรออกไป นอกจากลากลับไปวังหลวง เมื่อเห็นรถม้าของอีกฝ่ายลับสายตาไปแล้ว หานหมิงเทียนจึงค่อยเดินกลับเข้าไปในบ้านแล้วทำอาหารเย็นกินตามปกติ

สำหรับเขาจะมีพันธะหรือไม่มีก็ไม่ต่างกันอยู่แล้ว เพราะเมื่อหลายปีก่อน ‘หานอิงมี’ น้องสาวต่างมารดาสุดแสบซึ่งแต่งงานไปกับแม่ทัพเซี่ยเฟยหง ผู้ที่เป็นคู่หมั้นคู่หมายกันมาตั้งแต่วัยเยาว์ได้ให้กำเนิดหลานฝาแฝดชายหญิงมาให้ท่านพ่อท่านแม่อุ้มชู เขากับ ‘หานหมิงซาน’ ผู้เป็นน้องชายจึงไม่ต้องมานั่งกังวลกับการหาคู่อีกต่อไป

---

⁴ ยามซวิ = ช่วงเวลา 19.00 - 20.59 น. โดยประมาณ

แม้จะนึกแปลกใจที่อยู่ๆ ก็ได้รับสมรสพระราชทานมาแบบงงๆ ก็เถอะ!

“จะว่าไป...” ร่างสูงพึมพำเบาๆ

“ว่าที่ฮูหยินของข้าชื่ออะไรนะ!?” หานหมิงเทียนคิดพลางหยิบผ้ามาหั้นเป็นท่อนๆ แล้วโยนลงหม้อที่กำลังเดือดปุดๆ แต่ไม่ว่าจะนึกอย่างไรก็นึกไม่ออก

“ช่างเถิด เดี่ยววันแต่งงานคงรู้เองนั่นแหละ!” กล่าวพลอบใจตนเองเสร็จก็เดินไปหยิบเนื้อหมูมาสับก่อนจะใส่ตามลงไป ด้วยเรือของเขาที่มีบ่าวชายอยู่ที่นี่เพียง 3 คน ชื่ออาเกา อากัง อากัว ซึ่งมีหน้าที่เพียงจัดหาเชื้อเพลิงและทำความสะอาดบริเวณต่างๆ ของเรือนยกเว้นห้องนอนกับห้องหนังสือ รวมถึงงานจิปาตะอื่นๆ ที่ต้องใช้แรงงานคน

ส่วนงานอื่นๆ หานหมิงเทียนจะเป็นคนจัดการเอง เพราะไม่ชอบให้ผู้อื่นมายุ่งย่ามกับความเป็นส่วนตัวของตน...

จวนสกุลจี

“ตายแล้ว ข้าจะเป็นลม!!” จีฮูหยินพูดพลางทรุดตัวลงไปนั่งบนเก้าอี้หลังจากที่ได้ยินเรื่องสมรสพระราชทานจากปากของผู้เป็นสามี

“ตอนที่พระองค์ทรงพระราชทานพระราชโองการให้ข้ากลางท้องพระโรง ข้าก็เกือบจะหัวใจวายอยู่ตรงนั้นเหมือนกันน้องหญิง” จีซึ่งเหียนเอ่ยก่อนจะยกมือกุมขมับด้วยความกัลลัดกุ่ม

ต้าเทียนฮ่องเต้ลงทุนมากถึงขนาดเป็นผู้ชนของมีค่าต่างๆ ที่ใช้แทนสินสอดมาให้ ข้ายังรับเป็นเจ้าของในการจัดงานแต่งงานที่จวนสกุลหาน ซึ่งตั้งอยู่นอกเมือง

ส่วนค่าใช้จ่ายต่างๆ ทั้งค่าเกี้ยวเจ้าสาว ค่าชุดเจ้าบ่าวเจ้าสาว ค่าอาหาร และอื่นๆ พระองค์ก็ทรงออกให้หมด!!

เกิดอะไรขึ้นกับโอรสสวรรค์ของพวกเขากัน!?

หรือว่า...

ที่มาคู่ตัวบุตรสาวของพวกเขาเมื่ออาทิตย์ก่อนเพราะดูไปให้หานหมิงเทียนหรือหรือ!?

พระองค์ทรงเห็นว่าฟางเออร์ของพวกเขาเข้าเป็นอะไร? สมบัติในท้องพระคลังที่จะพระราชทานให้ผู้ใดก็ได้หรืออย่างไร?

แต่คิดไปคิดมาก็ดีเหมือนกัน เพราะหามหิงเทียน แม้จะมีตำแหน่งเป็นขุนนางชั้น 4 แต่เรื่องหน้าตากับฐานะก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าผู้ใด ทั้งยังมีเคยตบแต่งกับสตรีใด

นับว่าเป็นวาสนาของฟางเออร์จริงๆ

เมื่อคิดได้เช่นนั้น จีฮุนยินก็กล่าวพร้อมกับมองตาผู้เป็นสามีว่า

“ท่านพี่ ข้าว่าพวกเราไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงแล้วละเจ้าคะ”

“ข้าก็คิดเช่นเจ้าน้องหญิง” จีซังเขียนตอบพร้อมกับยิ้มบางๆ

“แต่เราจะบอกฟางเออร์อย่างไรดีเจ้าคะ?”

“นั่นสิ...” สองสามีภรรยาครุ่นคิดสักพัก ก่อนตัดสินใจเดินเข้าไปบอกข่าวดีแก่จีลู่ฟาง ที่นอนอยู่บนเตียงในห้องนอนด้วยกัน

ซึ่งเจ้าของใบหน้าซีดเซียวไร้เลือดฝาดก็ไม่ได้ตอบอันใดมากมาย นอกจากผงกหัวรับเบาๆ และส่งยิ้มให้ผู้เป็นบิดามารดา ทำให้จีฮุนยินกับจีซังเขียนโล่งใจ

ทว่า..

หลังจากพวกเขาเข้านอนไปแล้วนั้น...

“นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ยยยยย” จีลู่ฟางเอ่ยออกมาอย่างหงุดหงิด

บิดามันเถอะ!!

ไม่เอาเข้าไปเป็นพระสนมในวัง แต่พระราชทานข้าให้ใครก็ไม่รู้เนี่ยนะ

แบบนี้มันต่างกันตรงไหน

“คุณหนูใจเย็นๆ ก่อนนะเจ้าคะ” เว่ยถึงเอ่ยปรามคุณหนูของตน

“ใจยังใจเย็นอะไรกันล่ะเว่ยถึง! เจ้าไม่ใช่ข้าเจ้าก็พูดได้สิ อยู่ๆ ฮ้องเต้ นั่นก็จะมาจัดงานสมรสให้ข้า นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!?”

ถ้าไม่ติดว่าต้องแก้งปวย ขนมหิงจะลุกขึ้นมาแล้วคัดค้านพระราชโองการนี้เสียเลย...

อา...

ทำไมได้นี้หว่า ไม่ใช่เพราะกลัวตายนะ แต่หากนางได้รับโทษตายไป คนที่ต้องได้รับโทษด้วยก็คือพ่อแม่ของเจ้าของร่างตัวจริง นางจะให้พวกเขามาเดือดร้อนเพราะอารมณ์ของนางไม่ได้!!

กระนั้นร่างบางก็ยังคงบ่นต่อไป

“แถมให้ข้าแต่งกะใครก็ไม่รู้...นี่มันคลุมถุงชนชัดๆ”

ขนมผิงไม่ยอม! ขนมผิงจะฟ้อง!

บัดซบ! ฟ้องใครได้ที่ไหนกัน ในเมื่อคนสั่งคือฮ่องเต้

“หานหมิงเทียนเจ้าคะ...” เว่ยถึงตอบอย่างพาทือ

“เรื่องนั้นข้ารู้! แต่ข้าไม่รู้จักเขา! ไม่เคยเจอกันด้วย!!!” จี๋ฉู่ฟางเถียงบ่าวของตน แต่เมื่อนึกได้ก็รีบเอามือปิดปากไว้ เพราะเกรงว่าเสียงตัวเองอาจจะดังออกไปถึงข้างนอก...

::ติดตามเรื่องราวทุกอย่างต่อได้ในฉบับเต็มนะเจ้าคะ::

ก็นะ...ไหนๆ ชีวิตโหดๆ สวยๆ เร็ดๆ เซ็ดๆ ที่วางแผนไว้ก็พังทลายเป็นที่เรียบร้อย แถมสามีของเราก็หล่นรอยไม่แพ้ใคร ถึงจะตายด้านไปหน่อยก็เถอะ...

แต่เอาเป็นว่า...ข้าจะทำให้เขากลับมามีหัวใจเอง!!!

By:จี๋ฉู่ฟาง